

LBRIS

We know
books

Iosif M. Cristian

FORTĂ
ȘI
METAMORFOZĂ

A F O R I S M E

ANDREAS PRINT

1014. Abilitatea de bază a oricărei ființe pentru a putea supraviețui este perseverența. Fiecare pas din viața noastră corespunde unei nevoi disperate de schimbare și de pre-directionare spirituală.

1015. Nu te poți încrede prea mult într-un lucru fără să nu te înșeli și asta fiindcă vei pierde din vedere restul.

1016. Cel mai adesea oamenii nu sunt cruzi din răutate ci din teama de a nu deveni vulnerabili și devorați prea ușor.

Cuprins

I. Țesuturi umane / 5
II. Ecouri bătrâne / 23
III. Reconcilieri spirituale / 38
IV. Până la absurd / 51
V. Tăceri vinovate / 68
VI. Rebeliune morală / 82
VII. Vibrații pasagere / 83
VIII. Fraude emoționale / 100
IX. Naufragii mentale / 113

Forță și metamorfoză / Iosif M. Cristian, București: Andreas Print, 2014

ISBN 978-606-8271-49-1

DIFUZOR EXCLUSIV:
AGENȚIA DE DIFUZARE DE CARTE
IVO PRINT

Calea Griviței, nr. 158, demisol, sector 1, București

Tel./Fax: 021.222.07.67

E-mail: ivo_print@yahoo.com

Site: www.editura-andreas.ro

Imaginea de pe copertă:

„Anguish“ (Chin), de August Friedrich Schenck

© Editura **ANDREAS PRINT**, București, 2014

Toate drepturile sunt rezervate. Nici o parte din aceasta lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă: tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a **Editurii Andreas Print**.

TEL./Fax: 021.22.20.767

BUN DE TIPAR: 04.12.2013;

Coli de tipar: 9; FORMAT:(Z₆)16/54x84

I.

Tesuturi umane

1. La început a fost nimicul și nimeni nu-l poate contesta. Acum, tot același nimic este, dar sub o formă evoluată.

2. Spre amărăciunea iubitorilor de cunoaștere, întregul spectru de înțelegere întrece cu ușurință măsura oricărui potențial de exprimare. La sfârșitul vieții, atât de râvnitele răspunsuri vor rămâne limitate... chiar și dincolo de ea. Alimentați de prea multe scopuri evazive, prospectăm sugestii expresive, în scurte nostalgii naive. Dovedindu-ne prea săraci spiritual să putem întretine bucuria, ne manifestăm fiecare în parte, aceeași sumbră fascinație pentru o cât mai deosebită suferință. Pierduți pe calea dinaintea propriei noastre fericiri, se poate întrevede cu ușurință, asemănătoarea noastră identitate aberantă. Lipsiți de „cel mai minim“ argument de a putea găsi un echilibru de a trăi; stăm și privim fără rezerve, propria decădere. Neglijarea fericirii reușește să particularizeze teribila noastră identitate universală într-un registru meschin.

3. Nimic nu e... prea greu minunii. Chiar dacă în viață vom parcurge un singur drum, la Judecata de Apoi, pașii noștri se vor găsi pe mai multe drumuri. (întipăriți)

4. Ne naștem pentru a trăi... forma patologică a morții.

5. Ajută-ne Doamne, dacă poți?! Noi suntem născuți în urma bunăvoinței Tale... ori înaintea ei?!

6. Aflat la oraș, departe de orice conștiință, resimt afrontul deplin al tristeții. Nici nu mai am timp să sufăr. Plâng în fugă. (Aici totul este diferit. Până și soarele este altul, decât cel de la marginea mării.)

7. – Uraa... Sunt liber.

– Condoleanțe. Ți-ai mai îngropat o fericire.

8. Oare în ziua de azi, a fi străin în propria țară, mai poate fi un semn de îngrijorare?! Iar dacă da, atunci pentru cine?! Dreptatea ar fi trebuit să însemne mai mult... în măsura în care aceasta ne-a fost oferită mai puțin. Dar numai că nimic nu mai este normal în țara asta... nici măcar noi.

9. Dacă cel care își trădează țara se numește trădător, țara care își trădează cetățenii, cum ar trebui să se numească?!

10. Cel lipsit de conștiință politică riscă să își piardă calitatea de cetățean în aceea de vită încălțată.

11. Singura politică pe care o promovez este alternanța la putere.

12. Am verificat. Nu există în suflet nici o adâncime care să ne poată asigura neutralitatea. Direct sau indirect suntem implicați în toate.

13. Pe zi ce trece se amplifică o relație tot mai dificilă de abordare spirituală. Mii de gânduri apar și dispar misterios, fără nici un rost. În fond, nimic deosebit. Totul pare să se învârtă, copleșitor de dramatic în jurul aceluiași magnific Univers al lui „FUCK“.

14. Chiar dacă nu strică un minim filtru de precauție, rămân plăcut surprins de cei care deabia s-au văzut, dar a-i zice că se cunosc de o viață. Indiferent despre cine ar fi vorba... onest, îndrăznesc să cred: problematica vieții este determinată tocmai de către cei fără vreo vizibilitate directă la minereurile spirituale ce pot fi extrase doar din transcendent.

15. A iubi, e o chestiune de viață și de moarte. Lipsa iubirii, ucide... treptat, tot ce avem mai frumos în noi.

16. Fiecare prieten este unic în felul său. Vorba aia, nici degetele de la o mână nu sunt la fel, da-păi un om cu altul.

17. Înainte de a însemna ceva pe această lume, mai întâi trebuie să fii mai mult decât o simplă existență... trebuie să fii un bun creștin.

18. Singurătatea lasă goluri imense în viața fiecăruia... ce nu vor putea fi umplute, decât prin lacrimi și sfintenție.

19. Filozofia, chiar dacă nu poate fi totul, are iscusința de a le precede pe toate.

20. Fericirea nu constă în aceea de a reuși să ai ceva, ci în aceea de a reuși să fii ceva.

21. Când a fost cazul să mă cert cu cineva, nu am închis ni-mănuși poarta în nas, eu am zidit direct un zid.

22. Privată de noblețe, dragostea e infectă.

23. Lipsa de energie pozitivă a gândurilor ne amenință bunăstarea sufletească.

24. Ce nu se află sub semnul întrebării, se află sub cel al indolenței.

25. Am pierdut lupta cu ea din prima clipă în care ne-am văzut: m-a împușcat mortal, în inimă, cu un zâmbet irevocabil.

26. În felul meu, mă dovedesc perfect... perfect simplu.

27. Prin utilizarea de gânduri triste nu poți confrunta viața cu succes.

28. Hai să zicem! Omul ca omul... dar animalele?! Ce regulă atât de gravă au putut să încalce de au fost alungate din Paradis?! Există specii atât de nevinovate, încât te face să te

întrebi îngrozit: ce caută aceste ființe în această viață?! Cum de a fost posibil acest lucru?!

29. Printre zâmbete convulsive iau curs de esență nocivă a unor mici tensiuni pasive. Valuri imense de dureri se varsă mistuitor spre cer, proiectând în abstract, magia unor mahniri incurabile. În orice atitudine adecvată logic, amărăciunea se aprinde sub forme nebănuite în sufletul fiecăruia. Dacă viața este un salt spre infinit, durerea este însăși infinitul. Disprețul involuntar, oferă un peisaj familiar oricărui spirit revoluționar, de a-și putea izbăvi soarta într-un cât mai sfidător răsunset legendar.

30. Plimbându-mă de-a lungul unei denaturate zile, admir tendința realistă a soarelui de a mima în fiecare zi o nouă dimineată. Trecutul freamătă o bucurie alterată, accentuând un volum specific de nostalgie pură. În ciuda tuturor simțurilor, manifest o pasiune teribilă pentru suferințe cât mai noi și mai înalte. O semnificativă măsură de justete distribuie în inimă temperaturi ridicate, prelungind în suflet un strigăt amar de prea multe credințe pierdute. Nimeni nu poate bănui... halul în care iubește viața, decât în momentul critic al morții.

31. Bucuria reușește să îi facă pe oameni mai buni. Doar astfel, sufletul... poate aprinde în trupurile noastre lumina dulce a vieții. Bucurați-vă fără rușine, tristețea e o rușine mai mare. (Îngăduitor, privesc impertinența acestor rânduri. Câtă „poezie” într-o zi atât de plictisitoare.)

32. În febra drumului se frământă gândul: bate, bate ceasul pasul, când mai rece, când mai vesel. Mimez eu un gând stinger, lipsit de vreun reper... Căzuți în așteptarea prea multor

nevoi disperate, natura înșelătoare a gândurilor, determină fiecărui în parte gradul de halucinație existențială. Chiar și pentru cei cu sufletul sănătos, singurătatea poate deveni un joc primejdios. Adesea, aflați în așteptarea unui timp de livrare cât mai plăcut, putem face la orice pas, dovada scurta a gloriei sufletești.

33. Orice simplu sunet este un apel la tăcere. Orice sublim sunet este un apel la meditație.

34. Trece timpul trece, de nimeni nu-l întrece... Din orizontul îndepărtat al munților se lasă o cortină imensă de nori cenușii. Ușor apare și vântul frivol, purificând aerul cu adieri parfumate de munte. Frunzele încep să cadă tremurător la poalele copacilor ca niște mici ofrande închinat cerului, transfigurând întreaga atmosferă într-un basm curtenitor... Nu ar fi imposibil, să pot muri chiar acum sub cerul liber. În viață, apar numeroase situații în care totul se simplifică miraculos. De ce nu s-ar întâmpla chiar și acum?! O crasă neliniște arzătoare, declină întreaga mea stare înșelătoare: moartea naturală nu se dovedește întotdeauna și cea mai rațională.

35. Sinuciderea este rezumatul unor sentimente neexprimate sau unor sentimente imposibil de exprimat altfel.

36. Partea cea mai interesantă a vieții rămâne tăcerea, pe care o savurez din plin printr-un larg suspin. O vastă cunoaștere a existenței, depășește orice realitate absurdă, a puterii noastre mentale. Ca un indice triumfător, justetea morală a devenit o batjocoră generală... În neisprăvita noastră viață, dacă vom încerca să ne plătim măcar o parte din greșelile înfăptuite, vom

fi împietriți; acestea vor depăși cu mult valoarea existenței noastre.

37. Tăcerea, îți lărgeste suspiciunea... Zâmbetul ți-l uzi și îi simți acreala, vrând doar să te amuzi, ai descoperit greșeala. „Oprește lacrima de mare, măcar schimb-o, fă-o îndurătoare“, înalți o rugă în disperare, ce se zdrobește în așteptare. Necredinciosul Dumnezeu a uitat că este Zeu, înfiripându-se în tine cu greu, că El ar fi marele ateu. Lipsit de vreun ajutor, vei răzni mistuitor spre înaltul cerului: „Hei, tu! Domn al tuturor, la ce bun să crezi atâtea ființe ale nimănui?!“.

38. Prin nemărginita generozitate a sorții, stau pe prispă, înainte de a reporni timpul. Acesta fiind momentul unic în care inima reușește să poarte printr-o trufie înăscută, toată greutatea vieții. Aflat într-o curbă de indiferență crescândă, decad bucurios într-o serie nesfârșită de gânduri absurde. Fericirea rămâne acea absență necesară vieții, ce structurează activitatea noastră spirituală, spre o cât mai seducătoare consolare existențială.

39. Mă surprinde în oglindă o milă morbidă. Față fracturată de zâmbete crispatе, indică un alarmant progres în singurătate. La fiecare suflare, printr-o continuă provocare, tinerețea arzătoare reușește să întretină o stare de suficiență amețitoare: „nici nu mai știu cine sunt... dar nici nu mai contează. Trăiesc din inerție, la nimereală. Pierdut în propria viață, râd și plâng impersonal, imaterial, irațional.“

40. Într-un mod rezonabil am reușit, să nu cunosc mai nimic. Departe de orice viitor, sensul vieții mele pare fi tot mai înșelător. Acceptând vinovăția ofertelor eficiente, mă înalț în

considerente festive, împărțite în alergii scurte, succesiv de crunte: mă regăsesc în tine, mă regăsesc în voi, mă regăsesc în tot, în afară de ceea ce sunt eu.

41. Se aprinde silențios durerea, fără pic de jenă. Dorind să culeg un potențial cât mai exemplar pentru valorile mele morale, descopăr voios, multe decizii iraționale ce s-au dovedit geniale.

42. Dacă rugăciunea este o tragică reflecție a tăcerii, atunci... în bransa celor mai destoinici prelați ai Bisericii ar fi trebuit să fie integrate și animalele.

43. Căutând să depășesc realitatea absurdă a spiritului meu anevoios, misterioase aripi emotive încep să vibreze un falnic zbor luminos. Atunci când inteligența emoțională intensifică o varietate de contexte specifice... tristeții, se prefigurează emoții înalte în contraste dezastruoase. Însă, pentru o cât mai acceptabilă recuperare a propriei mele identități spirituale, încerc să manifest necesități disperate de atragere doar pentru sine... de bucuri cât mai decisive.

44. Moartea nu se scindează după bunul nostru plac: reîncarnare, bucurie, chin ori nimic. Nu pot nega faptul că moartea nu ar putea reprezenta cu destulă ușurință și aceste lucruri, dar numai că moartea nu se poate rezuma doar la atât.

45. Nu sfârșitul este îngrozitor, ci doar așteptarea lui.

46. Însăși faptul că omul nu știe nimic, îi dă posibilitatea să afirme atâtea...

47. Viața-i dură... dar se-ndură.

48. Admir dragostea care împodobește viața ca bradul de Crăciun. Am căutat mereu acea iubire, din acel segment special în care să nu fie interpretată ca o „mare grabă“, ci ca o „mare sărbătoare“.

49. În fiecare an nu știu cum se face, dar ziua mea de naștere pică mereu atunci când nu trebuie. Ori sunt bolnav, ori nu am bani.

50. Înspre amiază... soarele își pierde din prospețimea dimineții. Zâmbete fragmentate în spațiu surprind cu ușurință dimensiunea copleșitoare a naturii înconjurătoare. Prin orice traducere mai exactă a vieții, vei căpăta gustul ridicol al morții. În această atmosferă isterică de incertitudine se poate reglementa fără îndoială, întreaga expresie logică a tristeții umane. O sursă serioasă de tulburări nervoase, duce la negarea tuturor simptomelor oneste care ne însoțesc. Căutând o expresie cât mai exactă a lunii, va îngenunchea în adâncimea sufletului nostru, un larg oftăt de îngeri. Pe câți oameni, pe atâtea aspirații... la singurătate.

51. Victoria... este un paradox al omului. Pretul este atât de ridicol. Acesta poate fi doar un blestem sau o expresie lirică a vieții noastre tulburi... Paradoxul scutește viața de orice sens ori rațiune de a cugeta discret.

52. În afară de moarte totul este aleatoriu. Acoperind atitudini disperate, plăcerile noastre stau agățate în multiple bucurii

deșarte. Iar moartea nu mai are cum să apară altfel decât ca o simplă măsură de siguranță, pentru cei care nu se pot sinucide.

53. Debordant! Lui Adam i s-a oferit posibilitatea de alegere chiar dacă acesta nu a fost înzestrat de către Dumnezeu cu „ce e bine și ce e rău“. E ca și cum am lua un măgar să joace o partidă de șah cu „Kasparov“. Măgarul fără să fie înzestrat cu abilitățile acestui joc, ne va intriga... și pentru această neobrăzare, îl vom condamna și la moarte.

54. Nu știu multe lucruri, dar puținul pe care îl știu, îl știu foarte bine: dacă omul se face culpabil destul de ușor pentru fapte pe care nu ar fi trebuit să le facă, Dumnezeu poate fi culpabil la fel de ușor pentru lipsa de fapte pe care ar fi trebuit să le facă.

55. Nu se vede viața pe cât se simte... Supuși la o ucigașă viață îndurerată, nostalgia este o altă reflecție tristă prin care vom cunoaște sumbra revoltă. Sunt prea neîngăduitor de mulți cei pentru care, din dorința de a-și putea răzbuna singurătatea se vor lăsa bucuroși pradă... în hora dezastrului. Fiecare persoană aflată într-o formă de referință extremă va încerca (cel puțin pentru o secundă), o cât mai fertilă iluzie de evadare în afara lumii... (Căutând să sugerez câteva instincte oneste, se ivește un irezonabil amestec de inconsecvențe. Precaut... la mai mult nu mă arunc.)

56. Îl suspectez pe Isus de sinucidere mascată. Prin fiecare faptă de a Lui se poate întrevede o formă de sinucidere treptată. Ca un fumător care își apropie din ce în ce mai mult moartea de el prin fiecare țigară prizată. Isus dacă ar veni din nou pe

pământ, nu m-ar mira să fie crucificat din nou. El va ști cum să facă asta. Este expert.

57. Tristetea reușește să marcheze fără milă o perioadă de doliu în conștiința mea morbidă... Pierdut în largul nopții pe apa caldă și stele rare, o avalanșă de sentimente evaziv solidificate, îmi edifică cu nonșalanță, o soartă marginalizată de prea multe fapte înșelătoare. Onoarea este exprimată în mod clar de fapte greu de urmat... până chiar și de către Zei. Lipsit de vreo plăcută așteptare ard în disperare, largi fluxuri de uimire:

– Zâmbetul e special conceput pentru a da șarm răutăților.

– Și totuși, nu îmi dau seama de unde și până unde a putut să apară legătura mea cu acesta viață?!

– Nimic nu mai contează. Fiecare din noi ne-am pierdut de mult, nevinovăția de a fi...

– Tot secretul lucrurilor constă în legătura dintre ele, iar tot șarmul vieții în lipsa oricărei legături.

Ca un ingrat pacient în acest secol al umilinței moderne, prospectez fragile hipertrofii umane: teama de singurătate e mai sinistră decât singurătatea în sine.

58. Intensitățile timpurii ale umanității, zăpăcesc întreaga revigorare a demnității noastre spirituale. Nu de puține ori suferim... situații limită de dualism meschin. Aflați într-un plăcut amestec de generozitate, sprijinim cu lejeritate cererea de a rămâne în viață... ascunzând orice cadru de onestitate. Fiecare ființă având manifestări diferite de goliciuni spirituale, vor putea căpăta astfel o perspectivă proprie asupra vieții înconjurătoare. Însă pentru cei care nu s-au dedicat suficient durerii, s-a inventat Iadul.

